

Det er Udvalgets Hensigt at undgaa Vidtløftighed i nærværende Betænkning, og det skal derfor indskrænke sig til Tal der ville tale for dem selv, og til at henvise til den Behandling, Moderlandet har ladet Kolonien være Genstand for siden Udstedelsen af Kolonialloven af 27de November 1863, idet alt, hvad der kunde siges mod det foreliggende Lovudkast, ved forskellige Sejligheder er bleven sagt og gentaget her i Raadet, specielt, for ikke ret længe siden, under Behandlingen af Lovudkastet, den Gang det blev forelagt af Gubernementet. De samme Anstuelser bleve udtalte den Gang en Revision af Kolonialloven af 27de November 1863 blev forlangt i Overensstemmelse med det kongelige Reskript af 22de Maj 1871, i det Djemed at forbedre saavel vor finansielle som vor politiske Stilling, nemlig ved Ændring af forskellige Paragrafer af bemeldte Lov, hvorved vi vilde være satte i Stand til at lovgive i en mere sparsommelig Aand, idet Kolonialraadet vilde være bleven befældt med større Myndighed end den nuværende Koloniallov af 27de November 1863 hjemler det.

Det er uden Tvivl Raadets Medlemmer bekendt, at den Gang disse Koloniers finansielle Adskillelse fandt Sted, paahvilede det Staten at udrede visse Udgifter af det Overflud, der i mange Aar var tilflydt Statskassen, deri medregnet en kontant Beholdning af \$ 65,000, som den kongelige Kasserer sad inde med ved Udgangen af 1861—62, og et Beløb af \$ 150,000, der indkom fra 1863 til 1865. En af de væsentligste Udgifter i Medfør af Loven af 16de April 1862 var Udgiften til Forbedringen af St. Thomæ Havn, hvortil, af bemeldte Overflud, et Beløb af \$ 104,000 var tildelt Staten, hvilket imidlertid kun tildels er blevet anvendt efter Bestemmelsen (Overstgt 2).

Ligeledes er det velbekendt, at i al den Tid Statskassen tilegnede sig Størstedelen af vore Indtægter, sørgede den aldrig for vore første Fornødenheder, f. Eks. et Gubernementshus, en Karantæne-Station, et Retshus, et Fyrtaarn o. s. v., hvilke samtidig, med Undtagelse af Retshuset, ere blevene byggede og skaffede tilveje af den kommunale Kasse, som desuden maatte udrede andre byrdefulde Udgifter til Istandsættelse af adskillige offentlige Bygninger, som Christiansfort, Udvidelse og Istandsættelse af Kongeværftet o. s. v. Og samtidig maatte Kommunen opretholde en betydelig Administration og udrede alle kommunale Udgifter.

Den foreslaaede Forandring af Kolonialloven vil ikke alene betage Kolonialraadet dets Ret til at deltage ved Anordninger i Lovgivningen angaaende Anliggender, der skønt ikke kommunale dog vedkomme Den; den vil ogsaa lade Statskassen tilflyde omtrent 58 pCt. af vore bedste Indtægter, medens Resten skal anvendes til Dækning af de kommunale Udgifter, der i en nær Fremtid vilde overskride den os saaledes tillagte Andel, nemlig paa Grund af Nedgangen i vor kommunale Stilling.

Det er derfor Udvalgets Formening, at den af Regeringen i det foreliggende Udcast foreslaaede Forandring af Kolonialloven af 27de November 1863 ikke kan betragtes anderledes, end som en usorvarlig Vemlæstelse af bemeldte Lov; thi hvis den foreslaaede Forandring fandt Sted, vilde kun faa af Lovens Paragraffer vedblive at staa ved Magt eller forblive uberørte, eller uden Vanskelighed kunde citeres i noget som helst Tilfælde til Forsvar for vore Interesser.

Efter Udvalgets Formening ere den nuværende Koloniallovs §§ 1 og 2 de eneste Paragraffer af nogen Betydning og Værdi for Kommunen idet de indrømme Kolonialraadene hvert for sig Retten til i Forening med Kongen at lovgive ved Anordninger i alle Anliggender vedrørende Øerne, med Undtagelse af dem, der omhandles i §§ 57 og 85.

Raadets Medlemmer ville derfor forstaa, at den Magt, som Kongerigets øverste lovgivende Myndighed har tilstaaet dette Raad, er af væsentlig Betydning; thi dersom Raadet ikke havde været forsynet med den Myndighed, som ovennævnte §§ 1 og 2 hjemlede det, vilde det foreliggende Lovforslag være traadt i Kraft og blevet Lov uden at nogen af Øernes lovgivende Forsamlinger var bleven hørt. Men ifølge de i bemeldte Paragraffer indeholdte Bestemmelser kunne hverken Hans Eksellense Finansministeren eller Hans Majestæt Kongen udstede nogen Lov for Øerne, idet Magten dertil er overdraget den øverste lovgivende Magt for Kongeriget, og først efter at Kolonialraadenes Mening er